

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: فدریکو پی‌یراسینی
برگردان از: آمادور نویدی
۲۹ جنوری ۲۰۱۷

چگونه مذاکره ایران، روسیه و ترکیه می تواند به بحران سوریه کمک کند

فدریکو پی‌یراسینی

نکات مورد توافق طرفین که از کنفرانس پدیدار گشت:

۱. احترام به تمامیت ارضی سوریه.

این برای ایران و روسیه، یک نکته ضروری است. ترکیه خطر خودمختاری کردستان محصور در سوریه را به عنوان یک تهدید وجودی می بیند. تمامیت ارضی سوریه از اولویت بالایی برای آنکار برخوردار است.

ملاحظات: این توافق نکته مهمی است، اما از نظر مواضع مربوط طرفین چیز جدیدی دربر ندارد. این مرحله تنها یک تأیید همگرایی خاص از منافع بین سه کشور در مورد این موضوع است.

۲. مبارزه با تروریسم در سوریه

در این مورد، ما باید با تعریف معنای تروریسم را مشخص کنیم. هر سه کشور با قطعنامه ملل متحد که به داعش و جبهه النصره به عنوان گروه های تروریستی برچسب می‌زند، موافقت. سوء تفاهم ریشه دارد در حمایت پنهان ترکیه به سازمان‌هایی مانند داعش و جبهه النصره، و همچنین دیگر گروه‌هایی که به همان اندازه خطرناک هستند. ایران و روسیه به خوبی از این امر آگاهند و تلاش می‌کنند که یک ستراتیژی به کارگیرند که از حمایت انقاره به نیروهای پروکسی تروریست بکاهد و یا جلوگیری نماید. عملیات هدایت شده توسط انقاره در شمال سوریه به نام «سپر فرات» هزاران تروریست را استخدام می‌کند که متعلق به سازمان‌های اسلامی رادیکالی هستند که روسیه، سوریه و ایران آن‌ها را گروه های تروریستی در نظر می‌گیرند.

ملاحظات: بیانیه مشترک، به ویژه در سطح دیپلماتیک، که درباره مبارزه با تروریست صحبت می‌کند (در مورد انقره، این تعریف شامل همهٔ اپوزیسیون سوریه نیست) به خاطر فرمست و ارزش کاربردی کمی دارد. هیچ کشوری آشکارا از تروریسم حمایت نمی‌کند.

در برابر عملیات در شمال سوریه، و با توجه به موضع انقره، واگرایی مسکو و تهران مشهود بود. حتی درک تمایز انقره بین تروریست‌ها و شورشیان سخت‌ترست.

۳. پایان خصومت‌ها در سراسر قلمرو سوریه.

ایران و روسیه برای ماه‌ها، و حتی اکنون سال‌هاست، که از ترک‌ها، سعودی‌ها و امریکائی‌ها خواسته‌اند که مشخص کنند که در میان جناح‌هایی که اپوزیسیون سوریه را تشکیل می‌دهند، کدام یک را گروه‌های تروریستی «معتدل/میانه رو» و کدامیک را افراطی در نظر می‌گیرند – یک تمایز جزئی بین جنگجویان مشروع و نامشروع. در بیش از هیجده ماه گذشته، موضع مسکو و تهران تغییر نکرده است. با این حال، این حد روشن به نظر می‌رسد که ترک‌ها، امریکائی‌ها و سعودی‌ها قصد ندارند که از تروریست‌ها دست بکشند؛ در غیر این صورت، جنگ تا به حال تمام شده بود.

ملاحظات: توافق بر قطع خصومت‌ها یکی دیگر از اشکال بیان خالص دیپلماتیک است. تا زمانی که انقره به حمایت از تروریسم در سوریه ادامه می‌دهد، هیچ پیشرفتی حاصل نمی‌شود.

تفاوت‌هایی که از کنفرانس مطبوعاتی پدیدار گشت:

۱. نقش حزب الله

وزیر امور خارجهٔ ترکیه گفت که یکی از شرایط اصلی جهت پایان خصومت‌ها در سوریه پایان دادن حمایت برای حزب الله در خاک سوریه است، و به دنبال مساوی پنداشتن سازمان لبنانی با اسلامگرایان افراطی درگیر در عملیات سپر فرات است. چنین تلاش‌هایی در تعادل اختلافات بین ترک‌ها را از یک سو و ایرانی‌ها و روس‌ها را از سوی دیگر برجسته نموده است.

ظریف، وزیر امور خارجه ایران، مختصر و مفید با اظهار نظر بر کلمات هم‌قطاران ترک پاسخ داد: «بر سر این موضوع تفاوت‌هایی وجود دارند». جالب توجه این‌که، لاوروف، وزیر امور خارجه روسیه، با اشاره به حزب الله، در یک لحن مثبت بر کلمات ولید معلم، وزیر امور خارجه سوریه نظر داد.

ملاحظات: با پولی که قطر زیادی جهت حمایت مالی اردوخان به کار می‌برد، موقعیت انقره در این مورد تقویت شده است. نفوذ اخوان المسلمین باعث می‌شود که نفرت غریزی خود را برای حزب الله، حتی در چنین جلساتی نشان دهد. بعید است که انقره و تهران قادر بشوند که جهت نکات مربوطه دیدگاه خودشان بر روی این موضوع حساس مصالحه کنند.

۲. دعوت به سوریه.

لاوروف اشاره کرد که خلاف ترکیه و ائتلاف بین‌المللی، که بدون اجازه از دمشق عملیات انجام می‌دهند، ایران، روسیه و حزب الله به سوریه دعوت شده‌اند.

وزیر امور خارجهٔ ترکیه تأکید کرد که عملیات در سوریه تا زمانی که جهت مبارزه با داعش‌ست، قانونی‌ست. این همان بهانه‌ای است که ائتلاف بین‌المللی، رسانه‌ها و سیاستمداران جهت توجیه نقض آشکار حاکمیت سوریه به کار می‌برند.

معلم بر تصمیم انقره جهت برگرداندن سرزمین‌های اشغالی دوبار فتح شده از داعش پس از پایان عملیات در سوریه تأکید کرد. این بیانیه ایست که در زمان مناسب به آزمون گذاشته می‌شود، و درباره آن شک و تردیدهای زیادی وجود دارد.

نگرانی‌های جدی مسکو و تهران بر عملیات ترکیه در شمال سوریه، آنکار را تحت فشار گذارده است که پیشاپیش اعلام کند که در سرزمینی که حمله برده و تصرف کرده است، به طور دائم نمی‌ماند.

ملاحظات: انقره قصد ندارد به طور مستقیم از دمشق درخواست همکاری بکند، بنابراین حس می‌کند که مجازست بدون دعوت لازم به سرزمین سوریه وارد شود. به نظر می‌رسد نوعی توافق وجود دارد که به موجب آن در ازای انکار سیاست «اسد باید برود» انقره، دمشق به سربازان ترکیه در شمال سوریه حمله نمی‌کند. تازمانی‌که ترکیه کانال مذاکره با هم‌قطاران روس و ایرانی را باز می‌گذارد، این توافق اجباری نانوخته ایست.

نتیجه گیری

مذاکره بین این سه کشور احتمالاً تنها جنبه های بحث شده در کنفرانس مطبوعاتی را به طور حاشیه ئی تحت تأثیر قرار داده است. بدون شک، به دنبال آزادی حلب، به ویژه، برای مسکو ضرورت یافته است، که هرگونه حرکت ناامیدانه را از طرف بازنده مرتفع نماید.

عربستان سعودی، قطر و امریکا به هیچ وجه قصد مذاکره ندارند و یا در لفاظی‌های خودشان تغییری بدهند. احتمالاً به علت انتخاب شدن ترمپ، در ماه های آینده، این سه کشور نفوذ کمتری خواهند داشت. بنه ظر می‌رسد که انقره در جنگ سوریه بیشترین درگیری را در این نقطه داشته باشد و مذاکره با سوریه، ایران و روسیه ضرورت دارد و جهت ادامه آن توسط هر سه طرف توافق شده است، علی رغم اختلافات بزرگی که برای همه طرف باقی می‌ماند.

امکان توافق بزرگ بسیار بعید به نظر می‌رسد، و به نظر نمی‌رسد که هدف این جلسات باشد. چنین برخوردهایی در سطح بالا که شامل وزرای دفاع می‌شود به نظر می‌رسد که بیش‌تر به یک مؤسسه تهاتری بین کشورهای متحد (روسیه و ایران به نمایندگی از طرف سوریه) باشد و کشورهایی که مخالف دمشق اند (ترکیه - در عوض قطر و امریکا؟)، و جهت جلوگیری از خطر بیش‌تر تشدید (جنگ) در سوریه طراحی شده است.

آزادی حلب سؤالات مهمی را مطرح می‌کند. ترکیه چه واکنشی نشان می‌دهد وقتی که روس ها و سوری ها به سوی ادلیب یا الباب شروع به پیشروی کنند و فشار بیاورند؟ و در آینده، وقتی که آن‌ها هدف خودشان را بر رقه و دیرالزور متمرکز کنند؟

این ها سؤالات مشروع و شک برانگیزی هستند.

دیدن این که چگونه ایرانی‌ها، و به ویژه روس ها، عمل می‌کنند، این بیش‌تر از طبیعی است که جایی برای بحث داشت و قادر شد با مخالفان مقابله کرد. هدف اصلی همواره اینست که از حوادث یا حتی بدتر از آن جلوگیری نمود. این، به هر حال، به معنای این نیست که در آینده نزدیک توافقات صورت می‌پذیرد. مذاکره یک چیز است؛ همکاری چیز دیگر. این مهمست که آگاه بود و به نتایج این اجلاس سه گانه بیش از حد بها ندهیم.

درباره نویسنده:

فدریکو پیراسینی نویسنده ایست مستقل که متخصص در امور بین المللی، درگیری/جنگ ها، سیاست ها، و استراتژی ها است.

برگرداننده شده از:

How Iran-Russia-Turkey Dialogue Can Help Solve Syria Crisis, By: FEDERICO
PIERACCINI

<http://www.strategic-culture.org/news/2016/12/26/how-iran-russia-turkey-dialogue-can-help-solve-syria-crisis.html>